

פֶּתֶק מֵאִמָּא / עליא אבו שמיס

אָח! אַיִזָּה כּיף לְחַזֵּר הַבֵּיתָה אַחֲרַי יוֹם אַרְבֵּי שָׁל לְמוֹדִים. יוֹם אֶחָד חֲזַרְתִּי הַבֵּיתָה עִם אַחוֹתַי הַקְּטָנָה מִמֶּנִּי, אַחֲזַתִּי אוֹתָהּ בְּיַדָּהּ הַקְּטָנָה, מֵהֵגֵן וְעַד שֶׁהִגַּעְנוּ הַבֵּיתָה. צִלְצַלְתִּי בַּפַּעֲמוֹן, אֲבָל אִף אֶחָד לֹא עָנָה. צִלְצַלְתִּי שׁוֹב בַּפַּעֲמוֹן וְחִפְיִתִּי, אֲבָל אִף אֶחָד לֹא עָנָה.

5 הוֹצֵאתִי אֶת הַמַּפְתָּח שֶׁהָיָה לִי בְּכִיס, פָּתַחְתִּי אֶת הַדֶּלֶת וְקָרָאתִי: "אִמָּא, אִמָּא, חֲזַרְנוּ, אֵיפֹה אַתְּ?" אֲבָל אִף אֶחָד לֹא עָנָה. חִפְשֵׁתִי בְּמִטְבָּח, חִפְשֵׁתִי בַּחֲדַר הַשְּׂנָה, וּפְתָאִים רֵאתִי פֶתֶק מִנֵּחַ עַל הַשֻּׁלְחָן בְּמִטְבָּח. בְּפֶתֶק הָיָה כָּתוּב: "הִלְכְּתִי לְבַקֵּר אֶת דּוֹדָה סְלֵמָה, אֶחָזֵר בְּקֵרוֹב, אוֹהֶבֶת אֶתְכֶם. אִמָּא."

10 "טוֹב," אָמַרְתִּי לְאַחוֹתִי הַקְּטָנָה, "אִמָּא תִּחְזֹר עוֹד מְעַט מִדּוֹדָה סְלֵמָה. בִּינְתִים, בּוֹאִי נֹאכַל אֶרוּחַת צְהָרִים."

לְאִמָּא יָשׁ הִרְגַל אֶחָד שֶׁאֲנִי אוֹהֵב מְאֹד: בְּכָל פַּעַם שֶׁהִיא הוֹלֶכֶת, הִיא מְשַׁאֲרָה לָנוּ פֶּתֶק, כְּדֵי שְׂנַדַּע לָאֵן הִלְכָה וּמָתִי תִּחְזֹר.

לְקַחְתִּי אֶת הַפֶּתֶק וְהִחֲזַקְתִּי אוֹתוֹ חֲזָק בְּכַף יָדִי, וּכְשֶׁהִחֲזַקְתִּי אוֹתוֹ כָּךְ, הִרְגַּשְׁתִּי כְּאִלוֹ אִמָּא אֶתְנִי בְּבֵית. שְׁמַתִּי אֶת הַפֶּתֶק בְּכִיס, אֲכַלְנוּ, וְאַחֲר־כֵּן יָשַׁבְנוּ בְּסֵלּוֹן, וְהִסְתַּכְּלָנוּ בְּטֵלְוִיזְיָה.

15 שׁוֹב נֹזַכְרְתִי בַּפֶּתֶק, הוֹצֵאתִי אוֹתוֹ מִהַכִּיס, וְקָרָאתִי אוֹתוֹ עוֹד פַּעַם.

"הִלְכְּתִי לְבַקֵּר אֶת דּוֹדָה סְלֵמָה, אֶחָזֵר בְּקֵרוֹב, אוֹהֶבֶת אֶתְכֶם. אִמָּא."

'לְמָה הִיא מִתְכַּנֶּנֶת בְּמִלָּה "בְּקֵרוֹב"?', חִשַּׁבְתִּי, 'הֵאֵם "בְּקֵרוֹב" זֶה עֵכָשׁוּ? בְּעוֹד חֲצֵי שָׁעָה? בְּעוֹד שָׁעָה? בְּעוֹד...'

20 אֵינְנִי יוֹדֵעַ – אֲנִי צְרִיךְ לְחַכּוֹת.

הִחֲזַרְתִּי אֶת הַפֶּתֶק לְכִיס, הִסְתַּכְּלְתִּי עַל אַחוֹתַי, וְחִיכַתִּי. לֹא רָצִיתִי שְׂתַדַּע שֶׁאֲנִי מְדַאָּג. הִמְשַׁכְּתִי לְהִסְתַּכֵּל בְּטֵלְוִיזְיָה, וּבְלִי לְשִׁים לֵב שׁוֹב הַכִּנְסֵתִי אֶת הַיָּד לְכִיס וּלְטַפְתִּי אֶת הַפֶּתֶק. בְּכָל פַּעַם שֶׁנִּגַּעְתִּי בּוֹ, הִרְגַּשְׁתִּי טוֹב, כִּי יִכְלַתִּי לְשָׁמַע אֶת הַמְּלִים, כְּאִלוֹ אִמָּא אוֹמְרַת אוֹתִי. עֲבָרָה חֲצֵי שָׁעָה, אִמָּא עֲדִין לֹא חֲזָרָה, וְאֲנִי הִמְשַׁכְּתִי לְלִטֹף אֶת הַפֶּתֶק שְׁבֵתוֹף הַכִּיס.

25 וּפְתָאִים, טוֹק... טוֹק... דְּפִיקוֹת בְּדֶלֶת.

קִפְצַתִּי מִמְּקוֹמִי, וּרְצַתִּי לְעֲבֹר הַדֶּלֶת. "מִי שָׁם?" שֶׁאֲלַתִּי בְּקוֹל רֶם.

"אֲנִי," עָנָתָה אִמָּא, "פָּתַח אֶת הַדֶּלֶת, עִיסָא."

פִּתַחְתִּי אֶת הַדֶּלֶת, קִפְצַתִּי לְקָרָאתָהּ בְּשִׁמְחָה, וְאָמַרְתִּי לָהּ: "קָרָאתִי אֶת הַפֶּתֶק שְׁלָךְ, וְזֶה הָיָה רַעִיוֹן טוֹב, אִמָּא."

30 אִמָּא נִכְנְסָה הַבַּיִתָּה וְחִבְּקָה אֶת אַחוֹתַי הַקְּטָנָה וְאוֹתִי. וְאֲנִי, אַחֲרַי שֶׁסָּגַרְתִּי אֶת הַדֶּלֶת, הוֹצֵאתִי אֶת הַפֶּתֶק מִהַכִּיס, וְזָרְקְתִּי אוֹתוֹ. לְשֵׁם מָה אֲנִי צְרִיךְ חֲתִיכַת נִיר? עֵכָשׁוּ אִמָּא כָּאן!

(הַפַּעֲלוֹת מְסוּמְנוֹת בְּקוֹ לְטוֹבַת שְׂאֵלַת הַרְצָף.)